

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **AUTOCENTRUM HB s. r. o.**, se sídlem Lidická 1057, Havlíčkův Brod, zastoupen JUDr. Martinem Soukupem, Ph.D., advokátem se sídlem Římská 2575/31, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č. j. 29 Af 34/2016 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Platebními výměry ze dne 18. 2. 2015, č. j. 329266/15/2903-50522-601203, č. j. 329267/15/2903-50522-601203, č. j. 359007/15/2903-50522-711553, č. j. 359008/15/2903-50522-711553, a č. j. 329269/15/2903-50522-601203, Finanční úřad pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště v Havlíčkově Brodě (dále též „správce daně“), vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období měsíců září až prosince roku 2011 a ledna roku 2012 (dále též „platební výměry“).

[2] Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2016, č. j. 492/16/5300-21441-708995, žalovaný zamítl odvolání žalobce a uvedené platební výměry potvrdil (dále též „rozhodnutí o odvolání“).

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu. Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl rozsudkem identifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí. Uvedl, že se nezabýval námitkami napadajícími zákonnost doměření daně, neboť tyto nemají v řízení týkajícím se platebních výměrů na úrok z prodlení místo. Ostatní námitky krajský soud věcně posoudil a vyhodnotil je jako nedůvodné. Žalobu proto zamítl.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které tvrdil, že úrok z prodlení neměl za předmětná zdaňovací období vůbec vzniknout, neboť nevznikla samotná daňová povinnost stěžovatele na DPH (o této je vedeno před Nejvyšším správním soudem řízení sp. zn. 7 Afs 140/2018). Stěžovatel dále trval na tom, že v daňovém řízení týkajícím se doměření DPH doložil splnění podmínek pro osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu v souvislosti s dodáním vozidel do Německa. Prodej byl uskutečněn na základě faktur, dodacích listů a potvrzení o převzetí a dodání vozidla. Orgány finanční správy však na stěžovatele kladly v rozporu s principem volného pohybu zboží vysoké požadavky. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud (v návaznosti na výsledek řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 7 Afs 140/2018) zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s posouzením věci provedeným krajským soudem. Má za to, že předmětem soudního přezkumu je vždy pouze konkrétní žalobou napadené rozhodnutí. Tím spíše, je-li souběžně vedeno řízení o kasační stížnosti týkající se rozhodnutí, jejichž tvrzenou nezákonností stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel kasační stížností brojí proti rozsudku, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí o odvolání, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebním výměřům na úrok z prodlení.

[9] Podle § 252 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „daňový řád“): *(1) Daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. (2) Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běžný úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. [...] (6) Správce daně může daňový subjekt vyzkoušet o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.*

[10] Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že v řízení týkajícím se úroku z prodlení nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým byla stanovena vlastní daňová povinnost (jejíž neuhrazení vedlo ke vzniku úroku z prodlení).

[11] Již v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 - 62, publikovaném pod č. 1182/2007 Sb. NSS, zdejší soud konstatoval, že přezkoumává-li celní ředitelství rozhodnutí, kterým byl daňovému subjektu sdělen předpis úroku z prodlení (za předchozí právní úpravy označeného jako „penále“), zjišťuje pouze, zda existuje rozhodnutí, kterým mu byla povinnost hradit celní dluh řádně sdělena, zda daňový subjekt svou daňovou povinnost zaplatit

pokračování

vyměřenou daň ve stanovené lhůtě nesplnil, a zda se penále počítá v souladu s právní úpravou. Tímto rozsahem přezkumu je při zachování dispoziční zásady vázán rovněž soud. V rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006 - 93, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení k této dlužné dani úspěšně namítat, že rozhodnutí týkající se úroku je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně (srov. i recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017 - 37).

[12] Nejvyšší správní soud se proto (stejně jako krajský soud) v nynějším řízení nemohl zabývat kasačními námitkami cílícími do zákonnosti stanovení daně (tj. námitkami, že stěžovatel doložil splnění podmínek pro osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu v souvislosti s dodáním vozidel do Německa). Jejich věcné vypořádání totiž nepatří do řízení ve věci úroku z prodlení, nýbrž do řízení ve věci vlastní daňové povinnosti (tj. řízení vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 7 Afs 140/2018).

[13] Na řízení týkající se doměření daňové povinnosti je pak stěžovatele nutno odkázat i ve vztahu k jeho kasační námitce, že úrok z prodlení neměl za předmětná zdaňovací období vůbec vzniknout, neboť nevznikla samotná daňová povinnost stěžovatele na DPH. Rozsudkem ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 Afs 140/2018 - 31, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele napadající rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutím, jimiž byla stěžovateli doměřena předmětná DPH. Předmětná daňová povinnost (jejíž pozdní uhrazení vedlo ke vzniku úroku z prodlení) tudíž prošla soudním přezkumem a nadále existuje. Podrobněji odkazuje soud na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 Afs 140/2018 - 31.

[14] Jiné než uvedené námitky stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil. Nenapadl např. způsob výpočtu úroku z prodlení, dobu, za kterou mu byl úrok vypočten atp. Řízení o kasační stížnosti je však ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[15] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu